

הכהן את המחטה בימינו ואת הכף בשמאלו. אבל **כלי חול**, שאין לו הכשר בשום אופן, **לא** יהיה לו הכשר בחזרה, ולכך שנתה המשנה שאף בזה כשר.

ואי אשמעינן המשנה את דין נתינה לכלי חול, הייתי סבור שהטעם שאינם פוסלים, הוא **משום דחזו** כלי חול לקדושינהו על ידי שיקדישם ויהיו ראויים מחמת כן לקידוש הדם. אבל **הנך**, שנשפך הדם על הרצפה שאין היא ראויה לקדוש הדם, **אימא לא** יהיה לו תקנה, לכך **צריכא**, הוצרך התנא לומר כל אלו הדינים במשנתנו.

ומקשינן על עיקר דין זה שלא נפסל הדם מחמת היותו מונח במקום שאינו ראוי: **וליהוי ליה** דם זה דחוי, כדין כל דבר שעמד ליקרב, ונדחה מחמת פסול או עיכוב אחר,¹⁹ שאף לאחר שנסתלק הפסול, אינו חוזר לעמוד ליקרב, והוא הדין לדם זה שהיה ראוי לעבודה, ונדחה ממנה בהיותו מונח במקום הפוסלו לעבודה, ששוב לא יחזור להיות ראוי אחר שנדחה, ומדוע אמרה המשנה שיש לדם זה תקנה בחזרה.

ומתריצין: **אמר ליה רבינא לרב אשי, הכי אמר רב ירמיה מדיפתי משמיה דרבא: הא מני, התנא של המשנה, הני המצרי הוא,**

שנינו במשנה: **קיבל הכשר ונתן לפסול, יחזיר לכשר, ועוד שנינו שם, קיבל בימינו ונתן לשמאלו, יחזיר לימינו.** קיבל בכלי קדש ונתן לכלי חול, יחזיר לכלי קודש. נשפך מן הכלי על הרצפה, ואספו, כשר.

וצריכא למשנה לפרט בכל אלו הדינים, שיש להם תקנה בחזרה למצב הקודם, הגם שהכלל בהם הוא אחד: דם שנתקבל בכשרות, אפילו אם שהה אחר כך במצב שאינו ראוי להיות כך, אינו נפסל.

דאי אשמעינן רק את דין קיבל הכשר ונתן לפסול שהוא כשר על ידי חזרה, **הה אמינא מאי פסול** שעליו דיברה המשנה כהן **טמא**, ולכך אין הנתינה לידי פוסלת, מאחר דחוי כהן טמא **לעבודה ציבור** לכתחילה, ומשום כך דינו שבקרבן יחיד יש לו תקנה בחזרה. אבל נתינה ליד **שמאל** שאינה כשרה לעבודה אף בקרבן יחיד, היה מקום לומר **שלא** תועיל לה חזרה, ולכך הוצרכה המשנה לשנות דין נתן לשמאלו שכשר.

ואי אשמעינן המשנה את דין נתינה ליד **שמאל**, ולא היתה שונה את דין נתינה לכלי חול, היה מקום לומר שמה שאין נתינה לשמאל פוסלת, הוא משום **דאית ליה** ליד שמאל **הכשירא ביום הכיפורים** שבו נוטל

בכלי, ומבואר בזה שדם שלא נתקבל הרי הוא פסול, והיינו כהצד הראשון שמשום דיחוי הוא נפסל.

19. משמע שקושיית הגמרא מוסבת על כל האופנים שהוזכרו לעיל, והקשו התוס' [ד"ה ולהוי דחוי], בנתן הכשר לפסול, מדוע יחשב דחוי, הרי אין הפסול משמש אלא כאיצטבא ולא

שעה, ולא היה ראוי לזריקה, אין לו דין שיריים. ג. אין קבלה לאחר זריקה, וכיון שבשעת זריקה היה הדם בצואר הבהמה, הרי שלא יועיל מה שיקבלו לאחר מכן, והרי הוא מחוסר קבלה, ואינו ראוי למזבח.

והביא את דברי התוס' בפסחים [סה א ד"ה שמא] שכתבו כיון שאסור ולזרוק דם פסול על המזבח, הרי שאין לזרוק עליו דם שלא נתקבל